

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/196/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2618201717
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2618201717.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., IČO: 47 967 692, so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., IČO: 50 361 368, so sídlom Bratislava, Martinčekova 13, proti žalovanej: L. V., nar. XX.X.XXXX, bytom G. N. Z. XXX, o zaplatenie 1.285,51 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 11Csp/56/2018-86 zo dňa 18. júna 2019 - II. a III. výrok, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanej **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1.285,51 Eur, úroky z istiny v sume 94,87 Eur, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.285,51 Eur od 1.7.2018 do zaplatenia, bankové poplatky vo výške 37,65 Eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom vo zvyšku žalobu zamietol, III. výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a), b), § 7 ods. 1, 2, § 9, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53c, § 53d, § 54, § 524 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s poukazom aj na procesné ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 1.490,- Eur s dohodnutým riadnym úrokom vo výške 24,90 % ročne. Poskytnutý úver sa žalovaná zaviazala splatiť v 48 mesačných splátkach po 54,- Eur, splatných vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca. Splatnosť prvej splátky bola do 15.7.2014 a poslednej splátky do 15.6.2018. RPMN bolo určené vo výške 27,95 %, priemerná hodnota RPMN vo výške 49,67 %, celková čiastka úveru bola v sume 2.344,51 Eur. Žalovaná nesplácala poskytnutý úver riadne a včas, predchodca žalobcu ju listom zo dňa 13.10.2015 vyzval na zaplatenie dlhu, v ktorom ju upozornil, že ak nepríde k úhrade dlhu môže banka pristúpiť k zosplatneniu úveru a napokon listom zo dňa 29.10.2015 úver zosplatnil ku dňu 29.10.2015. Ku dňu 29.10.2015 bol dlh na úvere a to istina v sume 1.285,51 Eur, úrok 94,87 Eur, poplatky za upomienky v sume 29,65 Eur a poistné v sume 8,- Eur.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie právne uzavrel, že žaloba bola podaná dôvodne v časti, v ktorej žalobe vyhovel. Je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore, keďže Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 20.12.2018 pohľadávka, ktorá je predmetom žaloby prešla na žalobcu. Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou prišlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Napriek tejto skutočnosti bolo potrebné posúdiť Zmluvu podľa príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky ani dojednania, ktoré by spôsobovali jej neplatnosť resp. čiastočnú neplatnosť, ani ustanovenia, ktoré by spôsobovali, že by sa daný úver mal považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná prevzala finančné prostriedky v sume 1.490,- Eur, porušila zmluvné povinnosti, preto predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru (po predchádzajúcej výzve v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), listom zo dňa 29.10.2015 ku dňu 29.10.2015 (istina v sume 1.285,51 Eur, úroky 94,87 Eur, poplatky za upomienky v sume 29,65 Eur, poisťné v sume 8 Eur). Po zosplatnení až do podania žaloby žalovaná nevykonala žiadnu úhradu, preto čo do zaplatenia istiny v sume 1.285,51 Eur, žalobe vyhovel. Vyhovel žalobe aj v časti úroku z omeškania vo výške 5,05 %, ktorý si uplatnil od 1.7.2018 (hoci by mu patril od 30.10.2015 t.j. nasledujúci deň po zosplatnení úveru). Žalobca žiadal vyčíslené úroky (riadny úrok vo výške 24,50 %) do 30.6.2018 v sume 1.123,39 Eur. Z dokladov je zrejmé, že ku dňu zosplatnenia boli tieto úroky vyčíslené na sumu 94,87 Eur, ktoré žalobcovi spolu s poplatkami v sume 37,65 Eur vyhovel. Aplikácia prax súdov otázkou priznania riadnych úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách sa už zaoberala. Najvyšší súd konštatoval cit.„, Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (uznesenie NS SR vo veci 4 Obo 143/98). V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 OZ o administratívnom strope úrokov z omeškania (napr. rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 182/2011). Preto vo zvyšnej časti riadnych úrokov po zosplatnení žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech (resp. neúspech mal len v nepatrnej časti), náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Proti tomuto rozsudku výlučne II. a III. výroku podal odvolanie žalobca, pričom navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, a priznať mu náhradu trov konania, alternatívne zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že rozhodnutie označil za nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu okresný súd vychádzal, keď uzavrel, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Pokiaľ by otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mala byť zodpovedaná uznesením NS SR sp. zn. 4Obo 143/1998 tak, ako sa to uvádza v odôvodnení, s týmto záverom sa stotožniť nemožno, nakoľko ide o rozhodnutie, ktoré nevyhovuje potrebám súčasného právneho stavu. V tejto súvislosti odvolateľ odkázal na ust. § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov..., podľa ktorého spotrebiteľ má právo počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne splatiť pred dohodnutou lehotou splatnosti a v takom prípade je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia, výkladom a contrario. Ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, malo by byť rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. Odvolateľ poukázal na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď, s odkazom na početné rozhodnutia Ústavného súdu SR. Podľa odvolateľa v prípade zmluvného úroku ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy, ktoré je nevyhnutne spojené s istinou úveru. Odkázal na ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka podľa ktorého dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, pričom úroky je povinný platiť len za dobu od poskytnutia, do vrátenia peňažných prostriedkov. Podľa odvolateľa už z jazykového výkladu je zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote, alebo v omeškani. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie úveru. V zmysle vyššie uvedeného s ohľadom na

bod 6.4 obchodných podmienok v prípade, ak sa stane úver predčasne splatný, banka je oprávnená úročiť nesplatenú istinu úveru zmluvnou úrokovou sadzbou a sadzbou úroku z omeškania až do úplného splatenia zmluvného záväzku klienta voči banke. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. V prípade nepoctivého dlžníka by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov. Žalobca taktiež nesúhlasí s tvrdením súdu, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Keďže oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť dohodnuté úroky vzniká zo záväzku, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona. Obidva úroky môže teda veriteľ žiadať popri sebe a to bez ohľadu na to, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. Zároveň zosplatením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu, ale dochádza k zmene obsahu záväzku. V závere odvolateľ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Co/13/2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/22/2018 aj Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/1/2018, ktoré podporujú ním vyslovené názory. Odkázal tiež na odlišné stanovisko sudcu a podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Milana Lalička o neprimeranej ochrane spotrebiteľov všeobecnými súdmi.

7. Žalovaná odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadрила.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutého II. výroku podľa § 387 CSP.

9. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 1.285,51 Eur, úrokov z istiny vo výške 1.123,39 Eur, úroku vo výške 24,90 % ročne zo sumy 1.285,51 Eur od 1.7.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 1.285,51 Eur od 1.7.2018 do zaplatenia, poplatkov vo výške 37,65 Eur.

10. Odvolaním nebol napadnutý I. výrok (vyhovujúci), ktorým bolo uložené žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1.285,51 Eur, úrok z istiny v sume 94,87 Eur, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.285,51 Eur od 1.7.2018 do zaplatenia, poplatky 37,65 Eur, preto v tejto časti nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu (čiastočne) zamietol (úrok 1.028,52 Eur, úrok 24,5 % ročne zo sumy 1.285,51 Eur od 1.7.2018 do zaplatenia), a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

12. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že úrok z úveru prináleží iba na čas do zosplatenia úveru, resp. do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania a použitím § 387 ods. 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v odvolaní dotknutej časti.

13. Odvolací súd sa pritom obdobne ako prvoinštančný, opiera o judikatúru vyšších súdov, od ktorej nebol dôvod odkloniť sa ani v danom prípade. Závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí

pod č. R 59/1998 (sp. zn. 4 Cdo 143/98) boli prijaté i v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu Prešov č.k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011, ktoré úsudky všeobecných súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV.ÚS 476/2012 z 18.9.2012. K záveru súdov, že „...pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru...“, Ústavný súd SR nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, keď krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo zmluvný úrok patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu.

14. Odvolací súd je toho názoru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti, ako tomu bolo aj v danom prípade, zmluva o úvere zaniká podľa § 565 Občianskeho zákonníka a zánikom zmluvy zanikajú práva a povinnosti strán v nej uvedené, teda aj povinnosť platiť úroky. Podľa § 503 Obchodného zákonníka je záväzok platiť úroky splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Teda úroky sa môžu účtovať len do splatnosti záväzku vrátiť peniaze. Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle straty príležitosti veriteľa disponovať s istinou a produkovať prostredníctvom nej zisk. V prípade mimoriadnej splatnosti ale veriteľ navodzuje situáciu, v ktorej má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou a tým aj obmedzenie obchodovania s peniazmi. Veriteľ by preto nemal mať právo na úroky ako odplatu za užívanie istiny, keďže dlžník ju už užívať nemôže. Odvolací súd si je pritom vedomý, že súdna prax v otázke nároku na úroky z úveru za čas po jeho predčasnom zosplatnení nie je jednotná, o čom svedčia i žalobcom v odvolaní poukávané rozhodnutia krajských súdov, avšak v tejto otázke sa odvolací súd s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu prikláňa k názoru, že veriteľovi patria úroky z úveru len za čas do splatnosti dlhu.

15. Žiada sa dodať, že pokiaľ žalobca v podanom odvolaní odkazuje na ust. § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch... a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka s obdobnou úpravou treba zdôrazniť, že obe tieto ustanovenia riešia len prípad, kedy dôjde k splateniu dlhu pred dohodnutou lehotou splatnosti a výslovne pre tento prípad ustanovujú, že dlžník je povinný uhradiť úrok len za dobu do splatenia úveru, teda nie aj za dobu dohodnutej splatnosti, ktorá je dlhšia. Citované ustanovenia teda neriešia opačný prípad, kedy doba reálneho vrátenia peňažných prostriedkov prekračuje lehotu splatnosti. Z uvedeného dôvodu citované ustanovenia na daný prípad nie sú aplikovateľné a to ani analogicky.

16. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

17. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd potom považoval za správny záver súdu prvej inštancie o potrebe zamietnutia žaloby v časti uplatnenia úrokov z úveru za čas po jeho zosplatnení po vyporiadaní sa s relevantnými odvolacími argumentmi žalobcu a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tomto rozsahu zamietajúceho II. výroku ako vecne správny, včítane odvolaním napadnutého III. výroku o náhrade trov konania (bez uvedenia osobitnej odvolacej argumentácie), s použitím § 387 CSP potvrdil.

18. V zmysle § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

19. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

20. V zmysle § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčíslila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

23. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

24. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

25. Danou problematikou sa zaoberalo aj občianskoprávne kolégium NS SR pričom v uznesení č. 15 z 9.10.2018 prijalo právnu vetu podľa ktorej, ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.

26. Odvolací súd potom hoci úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

27. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).